

finalment, es va atrevir a presentar-se al concurs i havia d'aportar el material botànic *ad hoc*. És el que tenen les llicitacions, de mal accés per a les petites empreses, que veuen com les grans es poden permetre equips d'advocats que els guiïn pel laberint normatiu. Però el coronavirus ha tallat d'arrel l'epifania floral. Mentrestant, en alguns espais urbans ja s'està substituint la gespa per vegetació mediterrània —deu ser que l'actual és exòtica— perquè, en ser més resistent a la sequera, farà que no es gastin tanta aigua. Precisament recomanàvem, a la crònica anterior, un passeig per l'espai natural de l'illa del Ter, encara poc conegut per la ciutadania. Més aviat ho haguéssim dit: el «gloriós» aiguat del gener el va arrasar, i el de l'abril ha rematat la feina. *Sic transit gloria mundi*. Esperem que l'episodi hagi servit per netejar vorals i regenerar vegetació de ribera.

Venent fum | No creiem, en canvi, que el terrabastall perpetrat al carrer de la Creu —la consigna és eliminar cotxes com sigui— tingui els efectes desitjats. En aquestes latituds nostres, on és costum decidir i després planificar, és com a mínim arriscat aprovar que la plaça de Catalunya sigui per a vianants —com si ara no hi passés ningú—, per allò que, a les ciutats *comme il faut*, tots els barris vells han de ser zones lliures de vehicles. Passa, però, que Girona és un cas excepcional i el seu barri vell no és al centre, sinó que queda arrapat en un extrem de muntanya, i ja ens explicaran —als taxistes, sobretot— com es pujarà a les Pedreres. Els germans Roca, que han obert el seu local xocolater a tocar de la plaça, l'han batejat com

a Casa Cacao, nom que presagia cacau vehicular. Tampoc no s'entén ni en dibuixos animats per què han apagat el fanal —el popular «cigarro»— de la plaça de Miquel Santaló (la del Carlemany). L'explicació oficial és que hi ha un cert risc per als operaris que n'han de netejar l'interior, perquè l'estructura serveix, a més, com a extractor de fums del pàrquing soterrani. La tecnologia actual garanteix la seguretat en feines pla més perilloses i, des que hi ha xemeneies al món, milers d'escura-xemeneies s'han guanyat la vida en estructures on hi ha força més gasos, sutge i pols que en un senzill pàrquing. L'excusa no *cola*. Això sí, la decisió està presa, el llum no s'encén, i s'especula sobre obscures alternatives per enllumenar l'espai. Proposem, des d'aquí, que en comptes de «la plaça del Cigarro» se l'anomeni des d'ara «la plaça del Porro», perquè l'única manera de veure clar l'afer és anant fumats.

EL PLA DE L'ESTANY

Text i foto > XAVI XARGAY

De la pesquera | «Hola, *uncle*. Et volia demanar què en penses, tu, de les obres que l'Ajuntament ha fet a la pesquera seguint els plànols del senyor Masgrau. Polèmiques, no? Les úniques línies verticals i artificials que en aquest moment pot assumir l'estany són les que ja hi ha, no t'ho sembla? Però, és clar, quan et diuen que és l'únic exemple que tindrà Banyoles d'arquitectura racionalista, quan saps que ho va fer el senyor Paco, penses: potser sí que tenen raó. I llavors a mi se m'acut estirar l'argument i fer més propostes. Te'n recordes, d'aquell fanzín, *L'Estany Soldat*? Hi havia un dibuix amb una proposta amb autopistes, aeroports i múltiples construccions: seria l'únic exemple d'arquitectura contracultural, a Banyoles (i potser al món). Posats a recuperar, podríem demanar els Mundials de Salts Aquàtics, com als setanta; podríem reconstruir l'antiga torre del Club; de fet, podríem ampliar el club, incloure-hi la pesquera i aixecar-la perquè semblés aquella torre. Es podria fer el canal que comunicués l'estany amb el mar i, si cal-

gués, fer un port per a creuers. Et penses que seria l'únic estany de creuers del món? Podríem recuperar i ampliar el Barbiland amb una muntanya russa que envoltés l'església de Porqueres i se submergís a l'estanyol de la Cendra; podríem recuperar l'estanyol del Vilar com a abocador d'aigües brutes, podríem transformar tot Banyoles en una vila neolítica i viure-hi com si fòssim neolítics. No, aquesta última idea, no: és massa real... M'agrada tant que m'incitin a ser creatiu sense límits racionals! Els ho podries dir, tu que hi coneixes gent, allà dins?» Mai el meu nebot havia desbarrat com avui.

>> La pesquera de Banyoles, on s'han fet obres.

D'aventures | A Banyoles hi ha un aventurer extraordinari, un jove brillant, educat i assenyat (el conec personalment) que està vivint una experiència extraordinària: viatjar amb un pressupost molt reduït, amb temps, fent un «viatge llarg, ple d'aventures, ple de coneixences», xuclant la vida i les cultures de cada lloc. Explica les seves vivències a *VilaWeb*; hi porta, de moment, cinquanta-nou capítols interessantíssims. Ell sí que s'ha fet savi, ha trobat noves sendes on perviuen «els vells anhels, plens de ventures, plens de coneixences». Bon viatge per al guerrer!

LA SELVA

Text i foto > JOAN DOMÈNECH

Lloret de Mar: 46a Festa de l'Esport

| La trobada ja té una llarga tradició i cada any s'hi inclouen més modalitats (enguany s'hi han premiat els karts i l'esquí forapista). Molt emotiu ha estat el record tributat a Darwin Ribas (campió de cros i fundador del Club d'Atletisme) i a Alfons Serrano (cronista de partits a la ràdio i a la televisió), morts el

>> La torre d'enllumenat i d'extracció de fums («el cigarro») de la plaça de Miquel Santaló.